

OKAMENELE KRALJIČNE

Nekje je vladal kralj, ki je imel tri hčere. Ker so bile vse tri polnoletne, je sklenil, da jih omoži. Ni jim hotel vsiljevati svoje volje, temveč je pustil, da si izberejo življenjskega druga same, po svojem srcu in pameti. Da bi kraljične lahko izbirale, je priredil veliko veselico, kamor so bili povabljeni vsi mladeniči njegovega kraljestva.

Na veselico je prišlo več tisoč mladeničev in vsak je upal, da ga bo katera kraljevih hčera vzela za moža. Toda kraljičnam še ni bilo do poroke. Odklanjale so vsakega mladeniča, ki se jim je približal, in še plesati niso hotele, samo sedele so in poslušale godce, ki so jih hoteli razvedriti.

Med mladeniči, ki so se ta dan zbrali v kraljevem gradu, je bil tudi čarovnik izpod Hude gore. Tudi on je upal, da bo postal kraljev zet, ko pa so ga kraljične odbile, kakor vsakega drugega pred njim, je zaškripal z zobmi in sklenil, da se bo maščeval. Potegnil je izpod suknjiča čarovno palico in z njo udaril vsakega, ki je bil na plesišču. Kogar se je dotaknila čarovnikova palica, je tisti trenutek okamenel. Kraljevi grad je postal naenkrat tih kakor grobišče, čarovnik pa je zmagoslavno odšel skozi grajska vrata.

Čarovnikova palica pa vseeno ni zadela vseh, ki so bili v gradu. Rešil se je stari kralj, ki je ravno takrat odšel v klet po vino, kraljevi svetovalec, ki je skrbel za razsvetljava, in nazadnje kravja dekla, ki se je tisti čas ukvarjala z molžo. Vsi trije so se takoj zbrali in se začeli meniti, kaj naj storijo. Sklenili so, da dobi tisti, ki bo nesrečnike spet spremenil v živa bitja, pol

kraljestva in za ženo tisto kraljično, ki mu bo najbolj ugajala.

Ze drugi dan so bili na nogah vsi fantje v kraljestvu. Vsak si je domišljjal, da bo ravno on tisti, ki bo rešil kraljične. Prihajali so v kraljevi grad, ko pa so videli okamenle ljudi in spoznali, da so brez moči, so žalostni odhajali na svoje domove.

Glas o okamenelih kraljičnih in njihovih snubcih je počasi prodril v slednjo vas velikega kraljestva. Nekega dne je za to novico zvedel tudi siromašen tesar, ki je živel za devetimi gorami. Ko je povedal novico svojim trem sinovom, so bili vsi takoj pripravljeni, da gredo v glavno mesto pomagat kraljevim hčeram.

»Nikamor ne hodite,« jih je prosil oče. »Če se že tisočim drugim ni posrečilo oživetiti kraljične, kako se bo vam, ki se niste učili ničesar drugega, kakor podirati drevje in tesati les.«

Sinovi pa so bili popolnoma drugih misli. Tako dolgo so nadlegovali očeta, da jim je slednjič le dovolil iti iskat svojo srečo. Hodili so ves dan, in ker so postali žejni in lačni, so se ustavili ob bistrem potoku in začeli jesti. Komaj so použili nekaj grižljajev kruha, že se je ob njih ustavila stara ženica in jih zaprosila:

»Fantje, dajte mi kos kruha! Že dva dni nisem imela ničesar v ustih in komaj še stojim na

nogah.«

Starejša dva brata sta se naredila, kakor da ne vidita starke, in sta mirno jedla dalje, najmlajši brat pa je takoj vstal in dal ženici svoj kos kruha.

»Dober človek si, mladenič, hvala ti!« se mu je zahvalila starka in začela žvečiti kruh. »Ali daleč potujete?«

»V glavno mesto smo namenjeni. Radi bi rešili okamnele kraljične.«

»Težka pot vas čaka, fantje, in marsikaj grenkega vas bo še doletelo,« je rekla starka.
»Toda ker sem se

pri vas najedla, vam hočem pomagati. Kraljične in njihove snubce je začaral čarovnik izpod Hude gore. Tako se je maščeval nad njimi, ker ga niso marale za moža. Kraljične lahko reši samo čarovnik, toda njega ni več v deželi...«

Starka se je zamislila in obmolnila.

»Torej ni nobenega upanja, da bi kraljične spet oživele?« je vprašal najmlajši brat.

»Samo ena možnost je še,« je nadaljevala starka. »Kraljične lahko reši tudi človek, ki ima tako dobro srce, da ob nesreči drugih pozabi na svoje lastno trpljenje. V Deveti deželi živi velikan; na vrtu ima jablane, ki rodijo vsako tretje leto. Če iztisneš sok iz teh jabolk in z njim poškropiš že mrtvega človeka ali okamnele kraljične in njihove snubce, bodo takoj oživel. Tako. Zdaj sem vam povedala vse, kar sem vedela.«

Starka se je še enkrat zahvalila najmlajšemu bratu za kruh in že je ni bilo več. Bratje so dolgo sedeli brez besed in premišljevali.

»Kaj naj storimo?« je čez čas vprašal najstarejši brat.

»Gremo k velikanu in ga zaprosimo za jabolka,« je predlagal najmlajši.

»No, pa pojdimo!« je bil pri volji tudi srednji brat.

Nadaljevali so pot. Hodili so trideset dni in trideset noči, preden so prišli v Deveto deželo. Potrkali so na vrata velikanove hiše in ga zaprosili, če jim lahko odstopi kaj jabolk s svojega vrta.

»Lahko,« je rekel velikan, »toda jabolka mi boste morali odslužiti. Zdaj so jablane ravno v cvetju in čez tri leta bodo spet rodile. Če boste ta čas ostali pri meni v službi, dobi vsak toliko jabolk, kolikor jih bo hotel.«

Bratje so se spogledali.

»Jaz ostanem,« je rekel najmlajši brat.

Starejša dva sta se dolgo obotavljala. Ni jima šlo v račun, da bosta morala tri leta delati za nekaj piškavih jabolk. Šele ko sta se spomnila, da lahko dobita kraljeve hčere za žene, sta

sprejela službo.

»Nič drugega ne boste delali,« jim je povedal velikan, »kakor mi nosili pitno vodo. Vsak dan morate napolniti z vodo tri vedra.«

Ko so bratje zagledali velikanova vedra, so se prestrašili. Bila so večja kakor oni sami, vodo pa je bilo treba nositi daleč izpod hriba. Velikan je dal vsakemu kozarec in z njim so polnili vedra.

»Kar je, je,« je skomignil najmlajši brat in se takoj odpravil po vodo. Brata, čeprav nerada, sta mu sledila.

Vedra je bilo treba polniti ves dan in zvečer so bili tako zbiti in utrujeni, da jim ni dišala niti obilna velikanova večerja. Legli so pod drevo in zaspali kakor ubiti. Drugi dan so spet nosili vodo in tako vse naslednje dni. Velikan je bil z njimi zadovoljen in pripravljaj jim je vedno dobro hrano. Vedno slabše pa se je godilo najmlajšemu bratu. Starejša dva sta bila iz dneva v dan bolj sitna in večkrat se je zgodilo, da je moral sam nositi vodo, brata pa sta spala ali zabavljala čez velikana.

Dolga so bila tri leta službe, vendar so tudi ta minila. Končno so jabolka le dozorela in bratje so se pripravljali za odhod. Velikan je držal besedo in dal vsakemu toliko jabolk, kolikor so jih mogli nesti. Veseli in zadovoljni so korakali bratje po široki beli cesti proti svoji deželi in glavnemu mestu.

Med potjo jih je zajela nevihta. Bliski so sekali nebo, udarjal je grom in lilo je kot iz škafa. Bratom ni preostajalo drugega, kakor da so si poiskali zavetja. Na srečo je stala nedaleč od ceste nizka lesena hišica in potrkali so na vrata. Odpirat jim je prišla starka, z rdečimi, objokanimi očmi.

»Kar vstopite,« jih je povabila, »čeprav je žalost v hiši. Pravkar mi je umrl edini sin.«

Bratje so stopili v nizko hišo in obstali pri vratih. Na edini postelji je ležal mlad fant, bled in nem, z zaprtimi očmi, ob glavi pa mu je gorela drobna svečka. Starka je sedla zraven njega na posteljo in spet so jo zalile solze.

»Kaj naj storim zdaj sama na svetu?« je tarnala. »Najrajši bi še sama umrla.«

Najmlajšemu bratu se je starka zasmilila. Potegnil je iz žepa jabolko, iztisnil iz njega sok in z njim poškopil mrtvega mladeniča. Kmalu je postelja zaškripala, fant je odprl oči in se vrgel materi okrog vratu. Starka je pogostila brate, kolikor je mogla, in ker se je spustil mrak, jih je povabila, naj kar pri njej prespijo noč. Legli so za peč in kmalu zaspali.

Sredi noči se je najstarejši brat zbudil. Sanjalo se mu je, da ga je najmlajši brat prehitel in sam oživel kraljeve hčere. Čeprav so bile to samo sanje, se jih nikakor ni mogel otresti. Zbudil je srednjega brata in ga tako dolgo nagovarjal, da sta najmlajšemu pobrala jabolka, ga pustila spati, sama pa odšla na pot.

Ko se je zjutraj najmlajši brat zbudil, skoraj ni mogel verjeti, da sta brata že odšla, ne da bi ga poklicala. Oblekel je suknjič, in ko se je prijel za žepe, je prebledel; z bratoma so izginila tudi njegova jabolka. Ostalo mu je eno samo drobno jabolko, ki ga je imel pod

vzglavnikom in ga brata nista našla. Poslovil se je od starke in njenega sina in ves žalosten odšel za bratoma.

Glavno mesto je našel v zastavah, toda te zastave so bile kaj čudne. Med zastavami, ki so naznanjale radost, so visele tudi črne.

»Kaj pomenijo te čudne zastave?« je vprašal moža, ki mu je prišel naproti.

»Ali ne veste?« se je začudil mož. »Včeraj sta prišla v naše mesto dva zdravnika. Prinesla sta neko čudno

zdravilo in z njim oživila vse okamnele plesalce razen najmlajše kraljične. Ko sta prišla do nje, jima je zmanjkalo zdravila. Zaradi tega visijo med drugimi tudi črne zastave.«

Mlajši brat ni več poslušal. Tekel je, kolikor so ga noge nesle, v kraljevi grad in takoj zahteval, naj ga odvedejo k okamneli kraljični. Ko jo je zagledal vso negibno pred seboj, sedečo za mizo, s široko razprtimi očmi, so ga oblile solze. Bila je najlepša deklica, ki jo je kdaj videl in ni mogel razumeti svojih bratov, kako sta mogla prej pomagati vsem drugim kakor njej. S tresočo roko je iztisnil iz jabolka nekaj kapljic soka in jih spustil na čelo lepe kraljične.

Kraljična se je nasmehnila.

Še močneje je stisnil jabolko in ji oškropil obraz. Kraljična je vstala in se mu vrgla okrog vratu.

»Hvala ti, moj dragi, rešil si me!«

V gradu je nastalo nepopisno veselje. Na obzidju so zagrmeli topovi in naznanili vsej deželi, da je oživila tudi najmlajša kraljeva hči. Takoj so sneli črne zastave in razglasili državni praznik.

Kralj je vstal s prestola in vpričo vseh poljubil najmlajšega brata. Starejša brata sta se kaj neugodno počutila. Bala sta se, da bi prišla njuna hudobija na dan. Najmlajši brat pa na to ni več mislil. Segel je bratoma v roke in dejal: »Pozabimo, kar je bilo. Bodimo si spet dobri kakor nekoč.«

Nekaj dni po tem so obhajali v gradu gostijo. Bratje so se oženili s kraljevimi hčerami. Najlepši par pa sta bila najmlajša kraljična in najmlajši tesarjev sin, ki si ga je kralj izbral za svojega naslednika. Gostija je trajala tri tedne. Pilo, jedlo in plesalo se je toliko, da so se nazadnje že vsi naveličali. Plesal je tudi stari kralj, čeprav mu je svetovalec rekel, da se to pri njegovih letih več ne spodobi.